

‘Corona-ontkenners in hun speeltuin lachen die 1,5 meter in het gezicht uit’

Limburger 4-4-2020 om 15:00 door Saskia Noort

COLUMN - Ik haat sporten. Ik doe het, omdat het moet als je van eten houdt. En eten is het enige dat mijn alleenstaande ziel nog aan lust mag beleven dezer dagen. Dus ja, er ligt een yogamat, een bouncebal en ik stap zo nu en dan als een kikker door de kamer met een elastiek om mijn bovenbenen.

Ik dans met gewichtjes, ik loop met de hond, maar dat laatste moet in mijn stad met gevaar voor eigen leven. In het Vondelpark, waar ik drie keer per dag wandel, lijkt iedereen zich voor te bereiden op een oorlog. In colonnes suizen de joggers voorbij, met tandenborstels in de oren en de blik op oneindig. Niets of niemand zal hen in de weg staan. Virussen hebben geen vat op hen. Die 1,5 meter lachen ze recht in het gezicht uit.

Wij, de onaantastbaren, zeggen hun rechte ruggen. Wacht maar tot het zomer is, fluisteren hun kneiterharde billen als jij met je broccolireet langs onze fiere kadetten sluipt. Als je dan tenminste nog leeft. Maar zij, zij leven zeker. Wanneer er een oud vrouwtje met haar even oude hondje over het pad schuifelt, duwen ze haar nog net niet de struiken in, maar opzijaan, nee, daar beginnen ze niet aan.

Die 1,5 meter is voor losers, niet voor hen die ten strijde trekken. Zeg je er iets van, krijg je een kettlebell in je smoel.

Hondje

‘Aan de lijn!’ schreeuwen de schuimbekkende wielrenners. Natuurlijk bedoelen ze mijn hondje Lola, maar liever nog zagen ze mij aan de lijn, letterlijk dan wel figuurlijk. Zij hebben voorrang, niet de mijmerende slenteraar. Dat bankje waarop jij een boekje in de zon wil lezen, daar zetten zij hun modderige sneakers op. De speeltuin is hun festivalterrein, hangen en rekken zullen ze, 24 uur lang, met bijbehorende technodreun, kindjes kunnen de vinger krijgen. Ik verwacht elk moment Maarten van der Weijden-achtige zwemmarathons in de eendenvijver.

De strijders, ze kwakken hun rochel recht voor je voeten, schudden hun zweet in je haren, scheren rakelings langs je, kwakend in het luchtledige, of kwetterend met de rest van de colonne. Het park is verworpen tot een sportkathedraal, een epicentrum van rustelozen en corona-ontkenners.

Handhavers

Daar tussendoor laveren enkele handhavers, gezellig met zijn drieën. Van die 1,5 meter lijken ze geen idee te hebben. Is dat zoiets als Roel van Velzen? En nu? Waar moeten ze beginnen? Achter de colonnes aanrennen? Yogavriendinnen uiteendrijven? De personal trainers arresteren? Racefietsers op de wandelpaden aanhouden? Klopjachten op voetballende studenten?

Ja, ze zijn eruit. Laten we eerst maar eens de daklozen aanpakken. De drie gasten die nergens heen kunnen en een blikje bier nuttigen op de plek waar ze al vijf jaar lang zitten. We gaan hen om hun ID vragen. En een boete geven omdat ze de 1,5-meterregel niet in acht nemen. De daklozen lachen erom. Zijn zij niet bang? Welnee. „Wij zijn inmiddels immuun voor zo ongeveer

alles”, grinniken ze schor. „En als er weer zo’n hardloopnarcist aankomt, blazen we vol onze sigarettenrook zijn kant op. Lachen joh. Moet je hem dan zien rennen.”